

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ 2012

A1. Ένα βασικό χαρακτηριστικό της ποίησης του Καβάφη είναι ο πεζολογικός τόνος, ο οποίος δημιουργεί μία αίσθηση οικειότητας και ξεφεύγει από τα όρια της παραδοσιακής ποίησης. **Πεζολογία:** Το γήρασμα του σώματος και της μορφής μου/ είναι πληγή από φρικτό μαχαίρι

Η γλώσσα του Καβάφη είναι ιδιότυπη. Μείγμα καθαρεύουσας, Δημοτικής και Κωνσταντινοπολίτικου ιδιώματος. **Ιδιότυπη Γλώσσα:** Το Κωνσταντινοπολίτικο κάμνουνε. **Καθαρεύουσα:** εγκαρτέρησι, εν Φαντασία και Λόγω, **Δημοτική:** νοιώθεται

Σύμβολα: μαχαίρι. Η χρήση συμβόλου είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα της Καβαφικής ποίησης. Το **μαχαίρι** δηλώνει τον πόνο που προκαλούν τα γηρατειά.

B1. Το ποίημα έχει ένα πραγματικά δυσανάλογο τίτλο σε σχέση με την έκτασή του. Η λέξη **μελαγχολία**, η οποία εισάγει τον τίτλο είναι μια έννοια τετριμμένη στην εποχή του Καβάφη και παραπέμπει στη θλίψη, ο ίδιος όμως τη χρησιμοποιεί περιπαικτικά δίνοντας ήδη με την πρώτη λέξη το θέμα του ποιήματος. Ο Ιάσων Κλεάνδρου είναι ένα πλαστό πρόσωπο, δημιούργημα του ποιητή, όπως συνήθως αρέσκεται ο Καβάφης. Η λέξη **Ιάσων** εσωκλείει την έννοια «ίαση» ενώ η λέξη **Κλεάνδρου** συντίθεται από τις λέξεις «κλέος» και «ανήρ», επιδιώκοντας να τονίσει το ζήτημα της ίασης από τον πόνο, ο οποίος στη συνέχεια αποκαλύπτεται ότι προκαλείται λόγω των γηρατειών. Με τη λέξη **ποιητού** αποκαλύπτει την ιδιότητα του ποιητικού υποκειμένου. Ο Ιάσων Κλεάνδρου είναι ποιητής όπως και ο Καβάφης. Η **Κομμαγηνή** είναι ένα ανεξάρτητο κρατίδιο βορειοανατολικά της Συρίας ως το 638 μ.Χ., οπότε καταλήφθηκε από τους Άραβες, τμήμα της βυζαντινής αυτοκρατορίας. Στο κρατίδιο της Κομμαγηνής γίνεται αναφορά και στον «Τελευταίο σταθμό» του Σεφέρη. Στον τίτλο δίνεται ο τόπος και αμέσως μετά ο χρόνος του **595 μ.Χ.**, κατά τον οποίο επικρατεί στην Κομμαγηνή κλίμα παρακμής. Έχει προταθεί η άποψη ότι, αν αναστομάσουμε τους αριθμούς της ημερομηνίας, προκύπτει η πραγματική ηλικία του ίδιου του Καβάφη, ο οποίος, όταν γράφει το ποίημα, είναι 58 ετών.

Είναι χαρακτηριστικοί οι σχεδόν μονολεκτικοί τίτλοι των ποιημάτων του Καβάφη όπως ο «Δαρείος» και η «Ιθάκη». Ωστόσο, ο συγκεκριμένος τίτλος είναι ένας από τους εκτενέστερους των ποιημάτων που έγραψε ποτέ Καβάφης -όχι χωρίς λόγο- γιατί το ιστορικό άλλοθι αυτού του εσωτερικού μονολόγου περιορίζεται στον τίτλο και έτσι η ταύτιση των δύο ποιητών είναι σχεδόν αναπόφευκτη. Πράγματι πίσω από τον φανταστικό ποιητή κρύβεται ο Καβάφης, ο οποίος θέλει να εκφράσει προσωπικές ανησυχίες και συναισθήματα, τα οποία προ-

σπαθεί μέσω της ποίησης, την οποία θεωρεί γιατρεία, να αντιμετωπίσει. Ο Ιάσων Κλεάνδρου αποτελεί προσωπείο του ποιητή και έχει πολλά σημεία ταύτισης με τον Καβάφη όπως την κοινή ιδιότητα, αφού είναι και οι δύο ποιητές, καθώς και την κοινή ηλικία. Επίσης, και ο Καβάφης και ο Ιάσων αποστρέφονται τα γηρατεία και έχουν υψηλή αντίληψη για την τέχνη της ποίησης. Με τον εκτενή αυτό τίτλο ο Καβάφης φροντίζει να αποστασιοποιείται από τα λεγόμενά του μεταθέτοντας τον αφηγητή σε ένα εντελώς διαφορετικό χρονικά και τοπικά ιστορικό πλαίσιο. Αυτόν το ρόλο διαδραματίζει και η στίξη του τίτλου. Η **άνω τελεία** του τίτλου επιδιώκει να διαχωρίσει τα υπόλοιπα στοιχεία από τη χρονολογία δηλώνοντας έτσι τη διαχρονικότητα του προβλήματος και δημιουργώντας ένα ψευδο-ιστορικό πλαίσιο. Ποτέ κανένας Ιάσωνας Κλεάνδρου δεν υπήρξε στην Κομμαγηνή το 595 μ.χ.

Το ποίημα δημοσιεύτηκε 1918 με τον τίτλο «Μαχαίρι» και το 1921 με το συγκεκριμένο τίτλο μετά από παρέμβαση του ποιητή. Αν το ποίημα είχε άλλο τίτλο, η ταύτιση του ποιητικού υποκειμένου με τον ποιητή θα ήταν μονόδρομος. Παρότι όμως άλλαξε τον τίτλο οι μελετητές υποστηρίζουν ότι το ποίημα θα μπορούσε να έχει τον τίτλο «Μελαγχολία του Κωσταντίνου Καβάφη ποιητού εν Αλεξανδρεία 1921 μ.Χ.».

B2. Ο Καβάφης χρησιμοποιεί προσεκτικά τα εκφραστικά του μέσα. Έτσι χρησιμοποιεί την **προσωποποίηση** της τέχνης: «*Τέχνη της Ποίσεως*», την επανάληψη των στίχων: «πληγή από φρικτό μαχαίρι», το υπερβατό σχήμα: «νάρκης του άλγους δοκιμές» και την μεταφορά: «φάρμακα της ποιήσεως».

Η προσωποποίηση γίνεται φανερή γιατί το ποιητικό υποκείμενο κάνει χρήση του β' ενικού προσώπου δηλώνοντας έτσι την ύπαρξη δεύτερου προσώπου με το οποίο διαλέγεται. Το πρόσωπο αυτό είναι η **ποίηση**, η οποία υιοθετεί τον ρόλο του **γιατρού**.

Η επανάληψη των στίχων π.χ. «*πληγή από φρικτό μαχαίρι*» και «*Τέχνη της Ποίσεως*» αποσκοπεί στο να τονίσει το κεντρικό ζήτημα που απασχολεί το ποιητικό υποκείμενο και δεν είναι άλλο από τα γηρατεία. Επίσης αποσκοπεί να τονίσει την πηγή της ίασης που είναι η Ποίηση.

Το υπερβατό σχήμα χρησιμοποιείται στο χωρίο: «*νάρκης του άλγους δοκιμές*» αντί για «*δοκιμές νάρκης του άλγους*» που θα ήταν η φυσική σειρά των λέξεων. Το συγκεκριμένο σχήμα λόγου δημιουργείται όταν ανάμεσα σε δυο λέξεις, που έχουν στενή λογική και συντακτική σχέση μεταξύ τους, παρεμβάλλονται μια ή περισσότερες λέξεις. Το σχήμα αποσκοπεί στο να τονίσει τις απόπειρες να κατευναστεί ο πόνος .

Η μεταφορά που χρησιμοποιεί, όταν αναφέρεται στα *φάρμακα της Ποίησης* αποσκοπεί στο να παρουσιάσει πιο έντονα την *ίαση* στη μελαγχολία που επιφέρουν τα γηρατειά και στο να εντάξει άμεσα τον αναγνώστη στην παρουσίαση του προβλήματος και στην ενδεχόμενη λύση του.

Γ1. Το ποιητικό υποκείμενο οδηγείται στην απόγνωση. Συνειδητοποιώντας την πραγματική κατάσταση, θεωρεί ως μόνη πηγή λύτρωσης την Ποίηση: *«Είς σέ προτρέχω Τέχνη τῆς Ποιήσεως»*. Ο μόνος τρόπος για να κατευνάσει τον πόνο του είναι η ποίηση: *«Πού κάπως ξέρεις από φάρμακα»*. Με τον στίχο αυτό φανερώνεται ότι και στο παρελθόν η ποίηση τον έχει βοηθήσει σε παρόμοιες προσωπικές ανησυχίες. Εδώ η ποίηση αποτελεί γιατρειά, η οποία με τα φάρμακά της παρέχει θεραπεία. Τα φάρμακα αυτά είναι η φαντασία και ο λόγος. Η φαντασία δίνει τη δυνατότητα στον άνθρωπο να ονειρευτεί απομακρύνοντάς τον από τη ζοφερή πραγματικότητα και τα προβλήματά της, ενώ ο λόγος εκφράζει συναισθήματα και εξωτερικεύει προβληματισμούς για ανακούφιση. Η αφοσίωση στην ποίηση είναι η μόνη άμυνα κατά της φθοράς που υφίσταται το σώμα. Η φθορά του σώματος και όχι ο φόβος του θανάτου οδηγεί το φανταστικό ποιητή να αναζητά στα «φάρμακα» της Τέχνης παρηγοριά. Με τη λέξη *«κάπως»*, εννοείται ότι η θεραπεία που προσφέρει η τέχνη είναι πρόσκαιρη, αφού οι πληγές του χρόνου δεν επουλώνονται οριστικά.

Δ1. Το ποίημα του Καβάφη και του Λειβαδίτη παρουσιάζουν ομοιότητες και διαφορές. Η πρώτη κεντρική ομοιότητα εντοπίζεται στο χωρίο: *το γήραςμα του σώματος και της μορφής μου* από ποίημα του Καβάφη σε σχέση με το χωρίο: στην ηλικία μου χιονίζει του Λειβαδίτη. Επίσης η φράση: *τα φάρμακά σου φέρε*, προσιδιάζει νοηματικά με το *η σάρκα μου ένας επίδεσμος* από τα παράλληλο κείμενο. Επιπλέον η ιδιότητα του ποιητικού υποκειμένου στο ποίημα του Καβάφη είναι κοινή με το ποιητικό υποκείμενο του ποιήματος του Λειβαδίτη: *επάγγελμά μου το ακατόρθωτο*, ενώ το ποιητικό υποκείμενο *ποιητής* δηλώνεται στον τίτλο.

Οι διαφορές, οι οποίες εντοπίζονται στα δύο ποιήματα είναι οι εξής: στο ποίημα του Λειβαδίτη το ποιητικό υποκείμενο αισθάνεται ότι κανείς δεν μπορεί να βοηθήσει στην αντιμετώπιση του πόνου: *κανείς δε μπορεί να με βοηθήσει στον πόνο μου/ εκτός απ' τον ίδιο μου τον πόνο*. Αντίθετα στο Καβάφη τα φάρμακα αναζητούνται στην Τέχνη της ποιήσεως: *εις σε προτρέχω Τέχνη της Ποιήσεως/ κάπως ξέρεις από φάρμακα*. Επιπλέον ο ρόλος της Ποίησης είναι διαφορετικός για κάθε ποιητή. Στο ποίημα του Καβάφη η Τέχνη της Ποίησης προσφέρει μια παροδική ανακούφιση του πόνου: *Τα φάρμακά σου φέρε Τέχνη της Ποιήσεως/ που κάμνουνε – για λίγο- να μη νοιώθεται η πληγή*, ενώ στο ποίημα του Λειβαδίτη η ποίηση φέρεται να μη χρησιμεύει σε τίποτα, όταν

πια τα χρόνια έχουν περάσει: *όταν δεν μπορεί να σου χρησιμεύσει πια σε τίποτα (η Ποίηση)* (αντιλαμβάνεται αργά το βοηθητικό ρόλο της ποίησης στη ζωή του).

Οι απαντήσεις είναι ενδεικτικές: μπορούν να χρησιμοποιηθούν και άλλες εναλλακτικές παραπομπές, οι οποίες αποδίδουν εξίσου ικανοποιητικές απαντήσεις.

ΟΕΦΕ